

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 25. december 2020

Kirkedag: Juledag/A

Tekst: Es 9,1-6; Hebr 1,1-5; Luk 2,1-14

Salmer:

SK: 94 * 119 * 104 * 121

LL: 94 * 119 * 120 * 104 * 80,1 * 121

Underfuld Rådgiver

Vældig Gud

Evigheds Fader

Freds Fyrste

Det er meget store betegnelser og funktioner med nærmest uendelige perspektiver at få sat på sig fra første færd. Som et andet kongebarn er dette barns livsbane bestemt fra før dets komme til verden. Der er ikke noget at være i tvivl om. Det er det, du skal, min søn, du behøver ikke tænke så meget over det.

Betegnelserne for barnet er ikke bare store, perspektivrige og med store konsekvenser for både barnet og dets omgivelser, hvilket jo i dette tilfælde er hele verden. Det er ikke kun betegnelser, der i en jordisk sammenhæng er storslåede. Det er også betegnelser, der i en guddommelig sammenhæng og forståelse er storslåede. Det er betegnelser og funktioner, der normalt kun tillægges og indehaves af én, nemlig den ene og almægtige Gud Herren.

Så da fødslen indtræffer julenat, da er forudsætningerne allerede lagt og gjort gældende. Guddomsord har lydt forud for barnefødslen i Betlehem, og englesang i en himmelsk hærske kvitterer for fødslen, da barnet, Den Underfulde Rådgiver, Den

Vældige Gud, Evigheds Faderen og Fredens Fyrste, er født på jord.

Således omsluttet af guddommelig herlighed bliver Jesus født. I al ubemærkethed. I jordisk ringhed. På afstand af alverden. I fravær af alle sine kære undtagen lige den helt snævre husstand i form af Maria og Josef. Født i en, ikke en social boble, men i en eksistentiel boble af guddommelighedens evige muligheder og menneskelighedens begrænsninger.

Og det vil i denne sammenhæng være så nærliggende, at vi dermed svinger os helt op i de højeste guddommelige sfærer. Rammen er sat til det. Og alligevel vil det være så forkert. Det vil i hvert tilfælde være forkert kun at se på det med himmelvendte øjne. For det er ikke i Himlen, at det skete. Det skete på jord OG i Himlen. Men Himlen, Den guddommelige, rettede opmærksomheden mod jorden. De himmelvendte øjne skal ikke slukkes, men de skal se det himmelske på jorden. Se den himmelske på jorden, svøbt og liggende i en krybbe.

Uanset, hvad vi går rundt og tror, og uanset, hvordan vi forholder os til disse begivenheder, så er de sket. Guds søn kom til jord i barnets skikkelse, og derfor holder vi jul og fejrer barnet, der er

Underfuld Rådgiver
Vældig Gud
Evigheds Fader
Freds Fyrste.

I julekalenderen *Julefeber* er Bjørn i begyndelsen af teenagealderen. Og som alle andre teenagere har han bekymringer omkring sin identitet. Hvem er han og hvad er han? Det har han lidt svært ved at finde ud af, også

besværliggjort af, at han egentlig er nisse. Det har voldt ham store problemer, for det ønskede han ikke at være. Han ville ikke være mærkelig, blot helt almindelig. Men det går bare ikke. Og i den forbindelse sagde hans mormor, som også er nisse, en dag til Bjørn, hun kalder ham *Bjørnstjerne*: ”Bjørnstjerne, du forsvinder, hvis ikke du vil være den, du er!” Du forsvinder, hvis ikke du vil være den, du er.

I første omgang skal vi være opmærksom på, at det er ikke nisseriet, der forsvinder, hvis ikke Bjørn vil være den nisse, han er. Det er Bjørn, der forsvinder. Han kan ikke løbe fra det, og forsøger han det, så – og nu vil jeg godt bruge nogle bibelske begreber om det – så går han fortabt i sit liv. Hans liv forsvinder. Og det er i denne sammenhæng så ligegyldigt, om han rent fysisk forsvinder, dør, eller det sådan i mere overført betydning betyder, at han forsvinder fra sit liv, som indbefatter et nisseliv. Han fortabes for sit liv og forsvinder, hvis ikke han vil være den, han er.

Julens fødsel i Betlehem har samme betydning for os. Samme perspektiv og konsekvens. Hvis ikke vi vil være den, vi er, så forsvinder vi, fortabes.

Barnets fødsel i Betlehem er ikke kun en himmelske begivenhed på jord. Det er ikke kun det, at det himmelske og guddommelige så at sige helt konkret sætter sit aftryk på jorden, i menneskehedsens historie. Men det er også det konkrete udtryk for og handling i, at mennesker tages ind i det guddommeliges sfære. Vi inddrages i Guddomsherligheden, dér ved krybben i Betlehem.

Jesu fødsel sker for vores skyld. Jesus er kommet for at være vor Frelser. Det betyder også, at i troen på Jesus er vi frelste. Jesus er kommet, fordi mennesker er elsket af Gud Herren. Vi

er altså elsket af Gud og frelst ved Jesus. Det er menneskets vilkår og privilegium. Hvis ikke vi vil være ved det, så forsvinder vi. Hvis ikke vi vil være den, vi er, så forsvinder vi. Fortabes. Livet forsvinder for os.

Derfor er julen ikke blot en folkefest, en kulturtradition. Julebarnet er forskellen på, om vi vinder eller forsvinder. Om vi har livet eller fortabes i det.

Det vil der være mennesker, der protesterer imod. Så afgørende betydning har julen ikke. Nej. Julehøjtidens har ikke så afgørende en betydning. Men julebarnet har. Det er ikke mere besværligt end at tænke sig, at englenerne sang for hyrderne ude på marken om Frelserens fødsel, svøbt og liggende i en krybbe, og der så var sket det, at hyrderne havde sagt: Ja, det skal I altså længere ud på landet med. Og så blot havde sat sig og pakket sig sammen om bålet. Var det sket, så havde de ikke set Frelseren, sådan som vi efterfølgende kan læse, at de gjorde, da de troede englen, der havde talt til dem. Det er logik for burhøns, at de ikke havde set det fortalte og det skete, hvis de blot havde sat sig ned. Så var begivenheden forsvundet for dem. Og de var forsvundet i det, det var meningen, at de skulle være, nemlig elskede og frelste.

I julekalenderen har Bjørn en hue, en nissehue, som han dog ikke må få på, før han i sit hjerte er blevet en ægte nisse. Han skal i sit hjerte føle ægte glæde over at være nisse. Og han må ikke tage huen på før, for huen er meget stærkere end Bjørn, og så kan det skade ham i stedet for at frelse ham. Det er jo egentlig ganske typisk nisseligt: Du skal være, før du kan få. Det er så typisk menneskeligt: Du skal yde for at nyde.

Det, der skete den nat i Betlehem, er så helt og aldeles det stik modsatte. Før vi overhovedet gør os bevidste om det, er vi

elsket i Gud Herren. Og før vi overhovedet går hen til krybben, er barnet lagt i krybben som Frelseren, som

Underfuld Rådgiver
Vældig Gud
Evigheds Fader
Freds Fyrste

Jesus er ikke menneskers fortjeneste. Han er så meget mere og større end vi, at vi kan ikke fortjene ham. Vi skal ikke først mærke ham i hjerte og føle ægte glæde over at være elsket og frelst, for at undgå at forsvinde. Før vi føler noget som helst i hjertet, er vi elsket og frelst. Og fordi han er kommet til os, er det også, at vi forsvinder, hvis ikke vi tager ham til os. Det er os, der forsvinder, fortabes. Ikke kærligheden fra Gud eller Frelseren fra Gud. Han er kommet, født i Davids by, svøbt og liggende i en krybbe. Han er Kristus, Herren!

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!

Amen.